

Tartalom

KÖNYVHETI KÜLÖNKIADÁS

BÖNDÖR Pál: Vásárlási lázgörbe	3
BENEDEK Miklós: Miközben halkan	21
CIROK SZABÓ István: Agancspark	41
KORMÁNYOS Ákos: Paraván	61
PAPP Katalin: Kés a párna alatt	79

Összeállította: Berényi Emőke

A szám megjelenését a Szerb Köztársaság Művelődési és Tájékoztatási Minisztériuma, a Tartományi Művelődési, Tömegtájékoztatási és Vallási Közösségi Titkárság, a Magyar Nemzeti Tanács, Újvidék Város Önkormányzata, a Bethlen Gábor Alap, valamint a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

Град Нови Сад

25nka

Nemzeti Kulturális Alap

CIP – A készülő kiadvány katalogizálása

A Matica srpska Könyvtára, Novi Sad

82+3

HÍD : irodalmi, művészeti és társadalomtudományi folyóirat / Főszerkesztő Patócs László. – 1. évf., 1. sz. (1934) – 7. évf., 15. sz. (1940) ; 9. évf., 1. sz. (1945)– . – Újvidék : Forum Könyvkiadó Intézet, 1934–1940 ; 1945–. – 23 cm

Havonta

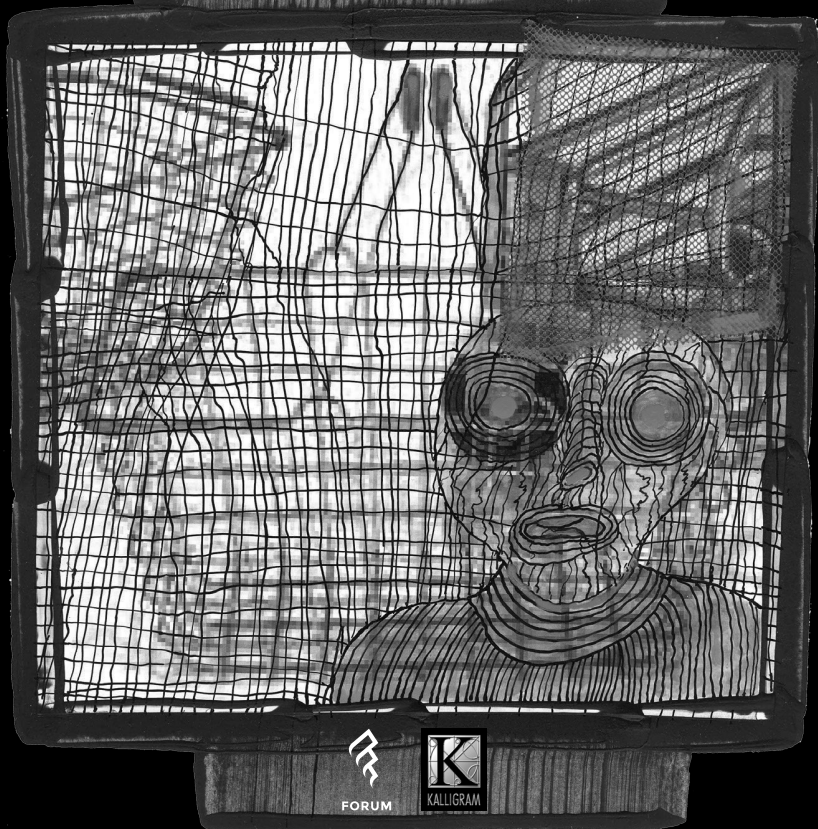
ISSN 0350–9079

COBISS.SR-ID 8410114

HÍD – irodalmi, művészeti és társadalomtudományi folyóirat. – 2019. április. Kiadja a Forum Könyvkiadó Intézet. Igazgató: Virág Gábor. Szerkesztőség és kiadóhivatal: 21000 Novi Sad, Vojvoda Mišić u. 1., telefon: 021/457-216; a Híd honlapja: www.hid.rs; e-mail: hid@forumliber.rs – A Szerb Köztársaság Tudományügyi és Technológiai Minisztériuma által tudományosnak (M53) minősített folyóirat. – Szerkesztőségi fogadóóra kedden 15-től 16 óráig. – Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza. – Előfizethető az Izdavački zavod Forum 840-905668-94-es számlára (broj modela 97, poziv na broj [odobrenje] 16-80250-742131-00-04-820); előfizetéskor kérjük feltüntetni a Híd nevet. – Előfizetési díj beföldön 1500 dinár. Egyes szám ára 150, kettős szám ára 250 dinár. Külföldre és külföldön egy évre 70 EUR – Készült a Magyar Szó Lapkiadó Kft. nyomdájában, Újvidéken. – YU ISSN 0350-9079

Böndör Pál

VÁSÁRLÁSI
LÁZGÖRBE

FORUM

KALLIGRAM

Fogyasztói társadalom, szociális különbségek, a modernizálódás kezdete, a közelmúltat képező 20. század történelmi csomópontjai (ötvenes, hatvanas, hetvenes évek, 1956 és 1968, a kilencvenes évek balkáni történései, az évszázad/évezred mintegy lezárásaként pedig Szerbia bombázása) – nem mondható, hogy Böndör verses elbeszélése csupán a líra ezoterikus szféráiban szörfölne. A reflektált évtizedeket átélő (és túlélő) korosztály létmódját, egzisztenciális lehetőségeit és távlatait nagyon is érintő történések és részletek merülnek fel. A szerző mindezt a titói éra fogyasztói társadalmának kezdeti fázisaitól megjelenő, majd egyre nagyobb teret betöltő, emblematisztikus termékek, beszédes (sőt gyakran ironikus módon beszédes) nevű használati cikkek felvonultatásával képezi le – az ártatlan nyalókától vagy hulahoppkarikától a rádiózás, a hanglezmez, a tévézés éráján, a jeans-kultúrán, a Beatles- és egyéb ifjonti hevületeken át a gépkocsivásárlás akár kissé mizérikus, kelet-európai változatáig.

A 21. századot megélnék „megadatik”, hogy a fejlődés, a modernizálódás jelszavát harsogó 20. század képében a „fejlődés” csődjét is felismerhesse, akár helyben élte meg, akár idegenben. Vállalni az egzisztenciális bizonytalanságot vagy egy biztosnak, stabilabbnak hitt világot (Amerikát) választva megélni a talajtalanság létélményét? Nincs egyértelmű válasz, a szerepek, akár a külföldi ösztöndíjak vagy a szerelmek, felcserélhetőek. Pillanatokra megkaparintott lehetőségek vannak, vagy épp elszalasztott alkalmak kísértének. Jóval túl az élet delén, bölcsnek tekinthető életévekből szemlélve mindez akár nevetségesnek is mondható.

(Harkai Vass Éva)

Nehezebb a bevásárlókat leállítani,
mint Arturo Uit.
Lehet, hogy veszélyesebbek is
az emberiségre nézve.
Ha van pénzük,
addig nem nyugszanak,
amíg a készlet tart.

*Vettünk jó pálinkát is,
szakította félbe egyikünk a másikat,
töltsél!*

Miközben itt ültünk és ittunk
a nappaliban,
melynek leírásával
adós maradtam,
leparkoltunk,
derék mintha-fivérek,
egy óriási bevásárlóközpont
végeláthatatlan parkolójában,
valószínűleg újabb virtuális vircsaftba¹¹
kezdve. Lélegezzünk mélyet,
nézzünk körül, mielőtt bele-
kezdünk – mibe is? –:
*Mit látunk,
mit nem?*

Például példátlanul
evidenssé vált, hogy

hogyhogy nem,
igencsak, a nagykép
és a luxuscsomagolás ellenére,
folyamatban a művészetek,
ha nem is általános lefegyverzése,¹²
de legalább hatékony hatástalanítása,
habár ez nem a mi gondunk,
inkább a szerzőé, ha van ilyen
ebben a konkrét esetben,
meg úgy egyáltalán.

Olykor persze olybá tűnik,
mintha, majdnem, talán,
szinte, már-már.
Közben nem.
De jó képek, regények
ettől még születnek
rendszeresen.
Némelyik komoly feltűnést kelt,
persze egy szűk rétegről beszélünk,
némelyik semmilyen.
És mégsem. És mégsem. És mégsem.
Ez nem az. Az nem ez.
Majd egyszer leülünk
– mondta, mondtam? –
*beszélgetni a játékról,
a játékoságról
elsősorban, esetleg
a művészetekről is,*

*még akkor is, ha se szépek,
se komolyak nem vagyunk
ehhez a feladathoz.*

Addig is arra figyelj,
míg mélyen belélegzed
a szennyezett levegőt,
hogy hol a piros,
és mit suttog-seppeg füledbe
a bankkártyád.

*Gyerünk vásárolni,
ez a dolgunk, úgy látszik,
a világon, miután
felnőttünk hirtelen,
és mint ilyenek leparkoltunk
a város szélén.*

Az evolúció igencsak tarkabarka
bőrű kígyója a saját farkába harap:
Ez hát a siker, a végcél!
Egy faj, mely mindent
tönkretelhet, elpusztíthat,
visszafordíthatja a dolgok
természetes menetét.
A vég előtt a maradékot
felvásárolja még
mindenesetre, tartaléknak.

Hol beborul, hol kiderül,
a Kessler fivérek maguk is,
egymástól távol szakadva,
egy nagyobbacska,
gömb alakú bevásárlókosárban
téblábolnak. Kezükben
egy kisebb bevásárlókosár:
a nyomorúságaink, múltó örömeink mellé,
ne felejtsek el lencsét, mustárt
és paradicsomot venni,
vakarta meg a fejét az itteni fivér.
Én?

*A paradicsom szót inkább kedvelem,
mint magát a paradicsomot,
mondta az amerikai fivér.
Én imádom, válaszolta
a megkérdőjelezett én.¹³*

Álljunk meg itt, a kütyükkel teli polcnál.
Kettőn áll a vásár: ketten vagyok.
Ő és én. Te nem. Ez már akkor is
egy történet lesz, ha nem történik semmi:
Üres kézzel távoznak
és tapasztalatokkal gazdagabban.
Vagy egyes számban: egyre csak távozom,
távolodom. Magányomban is
kezdek egy kisebb csődület lenni.
Bagázs.

Nincsen kizárva, hogy az egésznek
 tényleg még szerzője is van. Jó vicc.
 Nem vicc. Evidenciában tartom
 – vagy tartja? – a lehetőségeket:
 ma nem vásárolunk semmit,
 már így is jól bevásároltunk.

Az üzletpólós, a marketinges,
 az üzletinges, a marketpólós,
 esetleg a szerző is,¹⁴ meg a tájékozatlan
 járókelők. *Telt ház van!*

Kiderülhet persze, hogy a szerző
 nem is ember, hanem egy állapot,
 ha igen, ha nem – haha –:
 az evidencia mértékegysége
 – miért is ne? –
 a watt, volt, amper,
 celsius, fahrenheit, kelvin,
 hertz, ohm, newton,
 farad, pascal mintájára
 lehetne a tandori – tradoni? –,
 az elbizonytalanodás ezen szerző.
 Négy tandorinyira evidens,
 hogy hét ezenszerzőnyire elbizonytalanodott
 az egyik Kessler fivér.
 A másik, a megkérdőjelezett fivér
 pedig rágyújt,
 és pálinkát tölt. Igyekeznek nem arra gondolni,

hogy sok helyütt már fogytán vannak
az ivóvízkészletek.

Az utca zaja felér egészen
a negyedik emeletig,
szennyezi¹⁵ még a mondatainkat is,
melyekkel amúgy is bajok vannak.

Köszönöm, hogy szót kaptam!
Nem látok itt senkit, aki szót adhatna valakinek,
a szerzőt kivéve, aki éppen máshova figyel.
Az amerikai álom rémálomnak indult.
Ez volt alighanem a szerencsém.
Állandóan megsérültem, műteni kellett
kétszer is. Az angoltudásom sem volt olyan jó,
hogy az a szellemes fickó lehessen,
akinek hittem magam. Ezért is
ritkán mentem bulikba, meg azért is,
mert Jane, aki
már az első hetekben a fiújának nézett ki,
sem volt egy bulizós típus. Maradt a tanulás.
Meglepően jól ment minden, a nemzedékem
legjobb tanulója lettem. A sportolói ösztöndíj
ugyan elúszott, de az egyetem, a tanárain
találtak megoldást. Mintha mindenki
nekem szurkolt volna, hogy diplomázzak le.
Egy jó nevű gyógyszergyártónál várt az állás.
Közel ötven évet dolgoztam le ott,
egyre feljebb kerülve a ranglétrán.

*Ennek is megvolt persze az ára,
egy üvegbúrába kerültem,
mely védett is, de izolált is.
Mikor az amerikai életről kérdeznek
itt nálunk, vagyis nálatok, leginkább vállat vonok,
hiszen én arról nem sokat tudok.*

A madarak nem tudják,
hogy mi éneknek halljuk a jeladásaikat,
az udvarlásaikat.
De mit kezdhetnek a madarak vajon
a mi beszédünkkel, énekünkkel, ricoltozásunkkal?
Alighanem semmit, nem vagyunk
érdekesek nekik.

*Én is köszönöm, hogy szót kaptam!
Most mondhatnám újra, hogy. De inkább nem.
Az öreg ördögöt sem érdekelte,
a szüleimet kivéve, hogy lediplomázok-e.
Kész csoda, hogy végül meglett a diplomám.
Biológiatanár lettem, egy, a városunkhoz
közeli faluban tanítottam. Tíz évig ingáztam.
Két év autóbuszozás után megtapasztaltam,
hogy milyen a vásárlási láz. Gépkocsit akartam!
Garmadával vásároltam az autókkal foglalkozó
szaklapokat. Minden gyártó összes modelljének
fejből fújtam a technikai adatait. Beteg ember voltam.
Nem én voltam az egyedüli, az iskolában
a nagyszünetekben a kollégákkal*

– annyira-amennyire, de mégiscsak értelmiségiek! –
 arról vitáztunk, hogy vajon a BMW vagy a Mercedes
 a kifizetődőbb befektetés. Mi voltunk
 az első generáció, melynek már jelentősebb része
 gépkocsivásárláson törhette a fejét.
 Végül vettünk egy használt, kétéves
 Fiat 600-ast, melybe alig fértünk bele.

Ha ennek az irománynak a szerzője
 jobban odafigyel,
 akkor most beborult volna az ég,
 ehelyett kisütött a nap:

*Mikor összeszorult gyomorral
 beültem az autóba egy próbaútra,
 az első kanyarnál átjárta az egész valómat,
 hogy gyűlöllek téged, de magamat sem szeretem.
 Haragudtam rád, mert volt merszed elmenni,
 haragudtam magamra,
 mert az utolsó pillanatban elgyávultam.
 Érdekes, hogy soha egy pillanatig sem
 irigykedtem rád, a jólét, amibe belecsöppentél,
 egy cseppet sem zavart.*

*Én viszont irigykedtem rád,
 sohasem találnád ki, leginkább
 akkor, amikor hullottak rátok a bombák.
 Nem potyogtak azok maguktól,
 az én adóm egy része is segítette,*

hogy rakétázzák a szülővárosomat
 és benne téged a családdal.
 Elképzelvelek, ahogy megvető mosollyal
 kémleled az eget, és arra gondolsz,
 hogy a hülyék egy ellenzéki, többnemzetiségű
 várost választottak ki a térképeiken
 fő célpontul, mikor a nacionalizmussal,
 illetve a nacionalista vezetéssel
 akartak leszámolni. Tudtad, hogy hol vagy!
 Tudtad, hogy ki vagy!
 Én ezt sohasem fogom tudni.

Két kiégett pixel az irdatlanul nagy képernyőn.
 Észrevétlen hiba a képen. A mozgóképen?
 Hát... mocorogni még mocorgunk, lépünk is
 erre-arra, ha nagyon muszáj.
 Szándékunk ellenére megmérgeztük a barátságunk
 és egymás életét. Nem halálosan,
 valahol a fájdalomküszöb¹⁶ határán csak. Csak?

olvastam régen egy könyvet,
 mondta a távolba szakadt,
 ahol két öregember hozzánk hasonlóan
 negyven év után találkozik újra,
 és átbeszélgetik az éjszakát.
 Igazából az egyikük beszél csak,
 nem ad a másiknak esélyt,
 hogy megvédje magát.
 Barátság, becsület, megcsalás... ilyesmik.

*Nagyon untam,
fiatal voltam még talán a könyvhöz.
Magyar szerző volt,
én az angol fordítást olvastam.
Valami nőügyről volt szó,
ha jól emlékszem.*

Márai, mondta az itt ragadt,
A gyertyák csonkig égnek.
A mi példánk egészen más,
semmi rosszat nem tettünk,
mégsem jól vette ki magát
ez az egész. Mármint
ami a barátságunkat illeti.
Milyen kávéét kérsz?

Kávéztunk, hallgattunk,
féltünk, hogy esetleg
nem kívánatos irányt vesz
a beszélgetésünk.
Elbizonytalanodtunk.

Az asztal lapján a fa leveleinek
az árnyékai táncoltak.
Kezdett kellemetlen lenni
a helyzet.
Végül egy
újabb kis kitérőt tettem
a feszültséget oldani. *Most látom,*

mondtam, hogy mondjak valamit,
ki kell cserélnünk a függönyt.
 Folyvást vásárolni kényszerülünk,
 még a szerelem sem mentesít bennünket
 ez alól, az udvarlás végén
 jeggyűrűt kell venni. Az élet
 költséges állapot.
 Olykor szét-
 esem teljesen, aztán össze-
 rak az idő.

A vendég fivér felállt,
 és azt mondta, kérdezte:
Hol vannak mind a virágok?

*Nem is tudom, virágvak vagyok,
 de nézzed, ott van a vázában
 két rózsza, Rózsza odafigyel ezekre,
 mindig van virág a lakásban.*

*Pete Seeger dalára gondoltam,
 Where have all the flowers gone.
 Pontosabban, Marlene Dietrich
 jutott az eszembe, ahogy a német nyelvű
 verziót énekli. Az a csúcs.
 Sag mir, wo die Blumen sind.*

Dietrich életének utolsó tizenkét évét
 egy párizsi hotel apartmanjában töltötte,

ki sem tette a lábát
onnan egyszer sem.

Látott, megtapasztalt már eleget,
minek is ment volna
az emberek közé? Ez a tizenkét év
nem semmi, mik járhattak az eszében?
Ne misztifikáld a dolgot, egyszerűen
befáradt a huszadik század örültségeibe,
túl közel volt hozzájuk.
Ivott is állítólag keményen.

Ez is egy üzlet, vásárlás volt,
ha jobban belegondolunk.
Vagyonos volt, vett magának
tizenkét év magányt.

Erről még ennyit:
akinek a véres háborúról
elsőként
egy sláger jut az eszébe,
egy cseppnyit csupán,
de háborús áldozatnak számít
maga is.

Tiszta volt a lég, az ég.
A Tarcál-hegység,
Фрышка гора,
közelebb lépett,

úgy tűnt, átkel a Dunán,
bejön a városunkba.

*Egy időben, azt mondtad,
mindent tudtál a gépkocsikról.
Én semmit sem. Három-négy
évenként vettem új autót.
Nem illett, hogy régebbit vezessek.
Vásárláskor arra kellett figyelnem,
hogy ne legyen drágább,
mint a feletteseimé, se olcsóbb,
mint a beosztottjaimé. Eleinte
bazi nagy kocsikat vezettem,
mint mindenki; mostanság,
szintén, mint a többség,
kisebb, praktikusabb
japán gépkocsikkal járok.
A cipővásárlásnál
sokkal inkább odafigyeltem,
tíz párat is felpróbáltam,¹⁷
mielőtt, kissé még mindig
bizonytalanul, a vásárlás
mellett döntöttem.
Holott az Államokban
több időt töltesz a gépkocsiban,
mint amennyit gyalogolsz.*

*Életút melletti bazárok,
ahol minden elképzelhető kapható?*

*Azt hiszem, teljesen hülyék vagyunk,
szakította félbe fivérét
a másik Kessler. Persze, persze,
a cél marad: jobbnak lenni
önmagadnál, de ez a szerepcsere
még nehezebbé tette a dolgunk.*

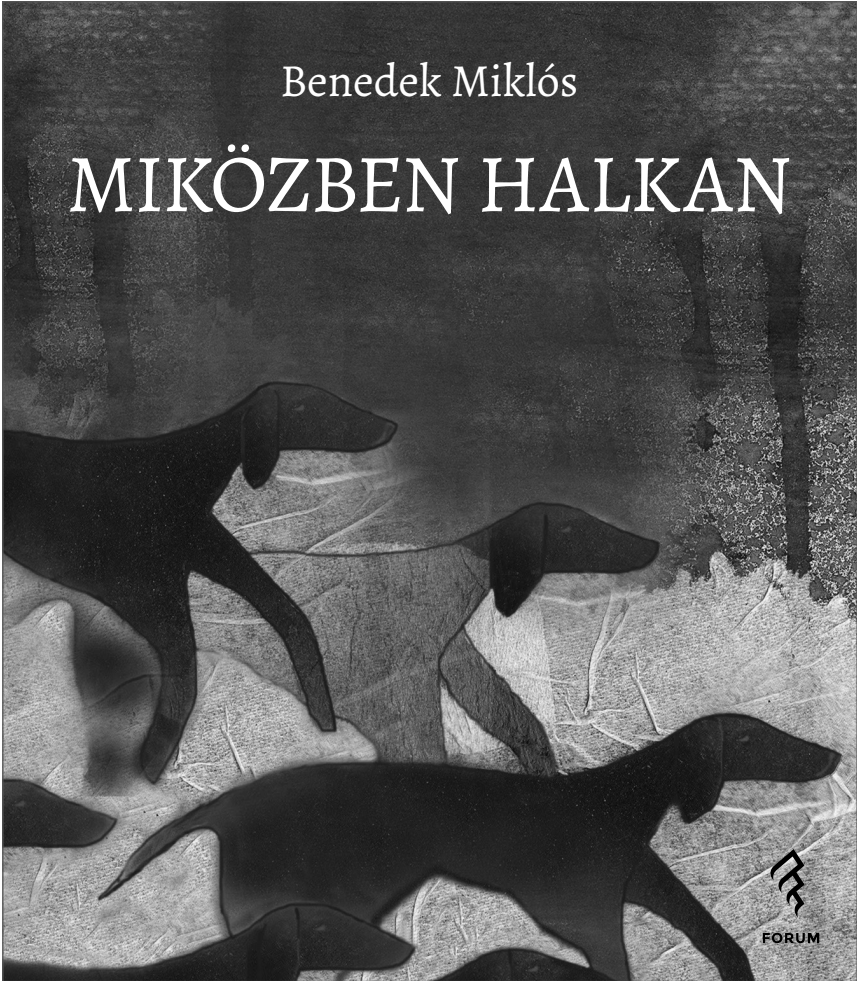
*Igen is, meg nem is. Jane-t szerettem,
Rózsát is szerettem, valószínűleg
mégsem eléggé, ha otthagytam,
és elmentem Amerikába. Úgy mentem el,
hogy nem volt időm megijedni,
két nap alatt kellett döntenem.
A munkám szenvedélyesen szerettem,
sokszor maradtam éjszaka
a laborban, nem győztem kivárni,
hogyan alakul a kísérlet.
Több világszerte ismert orvosság
létrejöttéhez van nem elhanyagolható közöm.
Lányunkat, Sarát imádtam.
Mégvolt mindenem,
sőt még annál is több, és mégis
átmeneti állapotnak éreztem az egészet,
mintha vendég lennék csupán,
aki egy napon szedi a sátorfáját,
és elmegy... hova is?
A visszahozhatatlan múltba?*

Csendet is lehet valahol
vásárolni bizonyára,
de nem tudni, hogy hol,
nagy a csönd körülötte.
Így hát csak beszélünk,
beszélünk,
beszélünk,
beszélünk.

*Beszélünk? Máris mondom:
Elmegyek én is, nem tudni, hogy hova,
a nagy semmibe valószínűleg,
és csak egyet bánok: nem bámészkodtam,
méláztam el, képzelődtem, lustálkodtam eleget.
Nem kellett, hogy hajszoljanak,
hajszoltam én saját magam.
A munkám hol szerettem,
hol utáltam, de végeztem becsülettel,
mert elviccelgettünk ma ezzel
– vagy nem is vicceltünk? –,
de tényleg mindig kellett
valamit vásárolni, befizetni, rendbe hozni,
megjavítani... Most, hogy megöregedtem,
a vásárlási lázgörbén, hála istennek,
nincsenek már nagy kilengések.
Igaz, a szerelem, a szex grafikonján is,
sajnos, lefelé mutat a vonal,
de gondoljál csak bele,
vannak szerencsétlenek,
akik ezt is vásárolták!*

Benedek Miklós

MIKÖZBEN HALKAN

Benedek Miklós új verseskötete szervesen kapcsolódik az előző kettőhöz, tematikai, motivikus és formai összefüggések nyomán. Ugyanakkor sokban el is tér azoktól: az új versnyelv sokkal határozottabb hangon szól. Ez a határozottság leginkább a rövid, tömör mondatoknak köszönhető. Úgy is fogalmazhatunk, hogy Benedek kidolgozott egy sajátos verses mondattant. Ezek a mondatok nem az üzenet közvetlen, transzparens, reflektálatlan közvetítésére vállalkoznak, hanem sokkal inkább a hangulatteremtés, a költői erővel való takarékoság, a visszafogottság, a finom mértéktartás szabja meg a keretüket. A költemények atmoszférája titokzatos, sejtelmes. A ki nem mondott, illetve a befejezetlenül hagyott történettörédek képezik a könyv tematikai láncolatait. A nyelv mentes mindenféle cikornyától, felülstilizálástól: minimalista radikalizmus. A kötet ezt az atmoszférikus poétikát már a címben is jelzi: a *Miközben hal-* *kan* a köztes állapotra utal, a felszíni történések alatt meghúzódó időtlen, hol traumatikus, hol sóvárgással teli pillanatokra.

Benedek önkényes központoszása, avantgárd mondatot használ, a mondat végén lévő pont szimbolikus erejére helyezi a hangsúlyt. A veszők, a kettőspontok, a gondolatjelek sehol, ezáltal vált nyomatékosabbá a mondatvégi csend. A mondat lírai energiája így koncentráltabbá és a visszafogás által sűrűbbé, töményebbé formálódott. Ez a fajta mondatpoétika alkalmassá válik arra is, hogy a prózai történetek lírai sűrítettségben artikulálódjanak. Ám félreértés ne essék: ez nem próza, hanem ízig-vérig költészet.

(*Orcsik Roland*)

FERIÉK

Amikor úrhajósokról álmodtam
mindegyik úgy nézett ki mint a Feri apja.
Mentolos cukorkát adott a többi úrhajós szájába
és szőlősírral kente be az ajkukat
ami a hosszú út során rendszeresen kiszáradt.

A Feri apja egy ideig Budapesten dolgozott.
Egyszer az egyik szemafornál
éppen a Friderikusz mellé állt.
Intett neki
de az csak a lámpákat nézte.

A Feri apja kosárlabdapalánkot szerelt
a házuk falára
közvetlenül a villanyóra fölé.
Csak egyszer játszottunk
mivel megtámadott a kutyájuk
amikor el akartam venni Feritől a labdát.

A Feri anyja készítette az első melegszendvicset
amit ettem.

Vékony kenyéren ujjnyi vastag sajtréteg volt.

Náluk ettem először zserbót is.

A Feri egyszer kölcsönadott egy cédét

amit hazafelé menet eltörtem.

Azt hazudtam hogy elveszítettem.

A Feri egyszer eljött és megtalálta a kettétört lemezt.

Ki kellett fizetnem az árát.

A Feri nővére mindig szépen mosolygott.

Minden fiú hangosan köszönt neki és integetett
amikor meglátta az utcán.

Én nem mertem szólni hozzá.

Ha kérdezett csak a körmömet babráltam.

A Feri negyedik után másik városba költözött.

Azóta nem láttam.

MÖGÉM LOPAKODOTT

A padlót bámultam
meg a rajta lévő repedést.
Egy lány mosolyát mintázta.
Hallottam ahogy felkacag.
Valaki mögém lopakodott.
Befogta a szemem.
Ugye tudod ki vagyok kérdezte.
Igen válaszoltam.
A szorítás enyhült
nevetve elpárolgott.
A szemem könnyes volt.
Feri belém csípett.
Újra a repedést láttam.
A női vécé felől nevetés hallatszott.
Feri elszaladt.
Táskáját a fal tövébe dobta.

TÁJÉKOZÓDÁSI FUTÁS

A legtöbben Fekete Péternek szólítottak
téged pedig Sziverinek.
Futottunk a kivilágítatlan utcán.
Azt hitték
valamiféle fennkölt ábrándokat
kergetünk
pedig alig húsz perce keltünk fel
egy kocsmasztal mellől
és mindenféle előzetes
egyeztetés nélkül
futni kezdtünk
miközben erősen szorítottuk egymás kezét.

(A nevemet onnan kaptam
hogy részegen fekete filccel keresztetket
rajzoltam az arcomra
te pedig azért lettél Sziveri
mert állandóan náthás voltál
és az orrod mindig taknyos volt.)

Futottunk.
Arról kezdte beszélni
hogymilyen érzés lenne
így futás közben megdugni
néhány részeg egyetemista csajt.
Szemérmesen elfordultam
és inkább a fákra figyeltem
amelyek mellett elsuhanunk.
Az arcom elé toltad a sajátodat
és kiöltött nyelvedet kígyóként mozgattad
miközben magas hangon nyögést imitáltál
én pedig csak az útra koncentráltam
nehogy elessünk
hisz épp egy meredek lejtőn futottunk.
Lépteink természetellenesen hosszúra nyúltak.
Kedvem lett volna
öklömmel a pofádba vágni
vagy egy utcakővel szétverni
a fejed
de inkább még nagyobb
sebességre kapcsoltam.
Eléd kerültem
és húztalak magam után.
Már napok óta lefelé rohantunk
amikor azt vettem észre
hogya lejtő egyre enyhébb

egyre nehezebb a tempót tartanunk
és rájöttem
hogy innen már nincs Telecskai-dombok
innen csak a sima semmi terület
és a Dunáig még fákkal sem fogunk találkozni.

A DIÓFA ALATT

A diófára próbáltuk feldobni
de mindig visszaesett
még mielőtt elérte volna a megfelelő vastagságú ágat.

Csomót kötöttünk a végére.

Feldobtuk.

Három próbálkozás után

negyedszerre sikerült.

Szépen átszállt az ág felett.

A másik oldalon lassan leeresztettük.

Ezután gondoltuk meg magunkat.

A kötelet feltekertük

és meggyújtottuk a lehullott faleveleket.

A FEKETICSI ANAKONDA

(Cáfolat Fenyvesi Ottónak)

Feketicsen volt anakonda.

Csak igyekeztünk titokban tartani.

A kishegyesi búcsúban vettük ahova biciklivel mentünk át.

Egy zacskóba raktuk az akkor alig másfél méteres kígyót a zacskót meg egy
hátizsákba.

Egy használaton kívüli disznóólba költöztettük.

Etettük csirkével kacsával.

Libát is loptunk és elébe dobtuk.

Kóbor kutyát is fogtunk neki. Sőt egyszer egy kiskecskét is.

Az anakonda csak evett és evett.

Később apa valamit megsejtett és egyik este kicsempésztük az ólból.

Ekkor már több mint három méter hosszú volt.

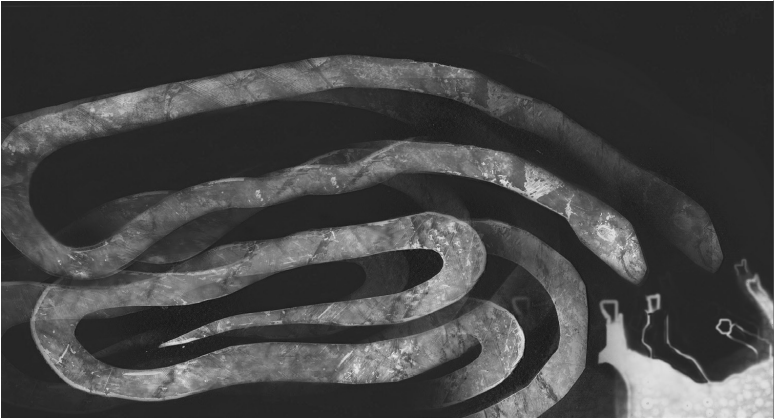
Egy penészes borospincében talált új otthonra.

Állandóan éhes volt nem tudott betelni.

Hívtunk egy olasz vadászt aki fürjekre vadászott és ő örömmel lelőtte.

A húsát eladtuk a halászsárdának.

Fényó halászsárdájában sohasem ettek finomabb halászlét.

MEGKOMOLYODIK

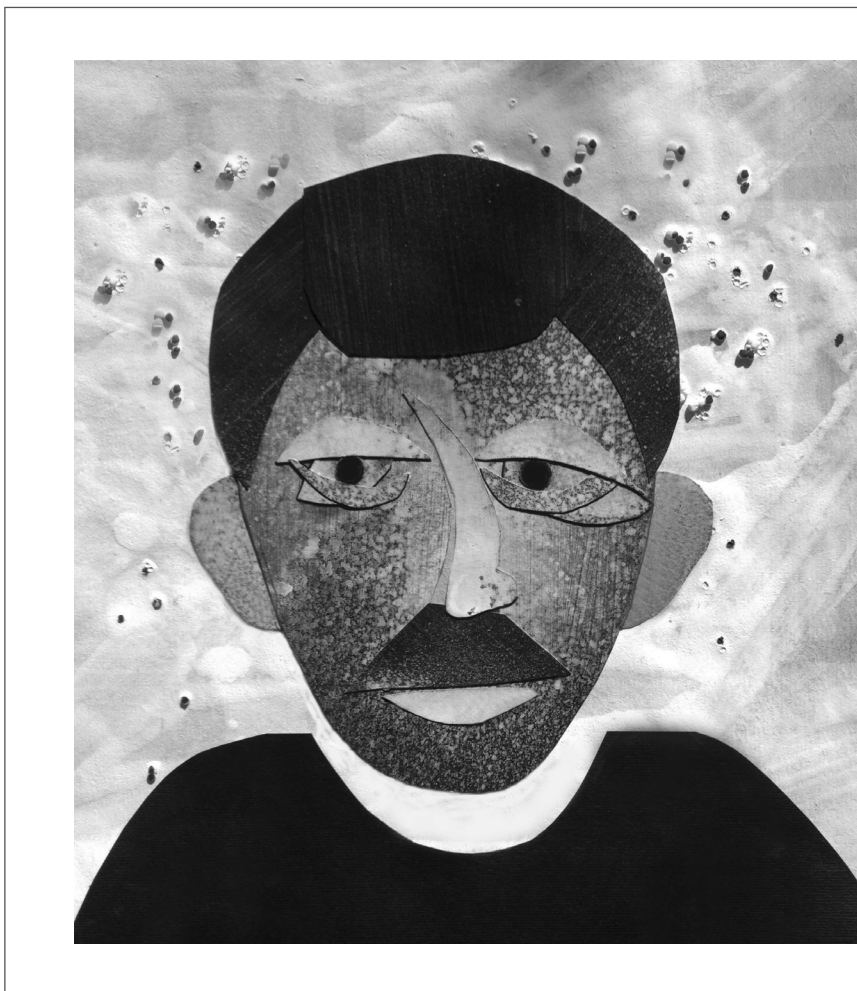
Az ablakból egy mézeskalácsházra látni.
A banya minden reggel körbejárja az épületet.
Amikor hátat fordít lefényképezem.
A képet elküldöm Ferinek.
Feri sokáig nézegeti.
Nem ismeri fel a banyát.
Megírom neki.
Erre visszaír hogy hagyjam a hülyeségeimmel
tanulnia kell.
Ferinek három intője lett félévkor.
Korábban sokat röhögtünk a banyán.
Feri most komoly.
Tegnap sem jött szánkózni.
Látom hogy elérhető
mégsem ír vissza.
Ma délután nem hívom
a hó úgysis elkezdett olvadni.

APA ÉS A DARAZSAK

Apa feje körül darazsak röpködtek.
Anya riadtan sikoltozott.
Apa csak nevetett.
Anya el akarta hessegetni a darazsakat.
Apa azt mondta hagyd nekik is kell valami szórakozás.

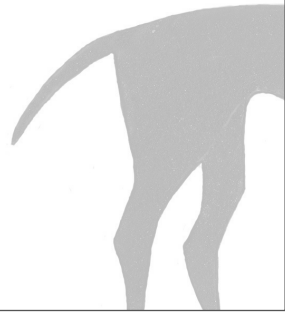
Aztán este apa elmesélte nekünk mi történt.
Aztán anya azt mondta hogy apátok sem normális.
Aztán apa elmesélte hogy nem ez volt az első ilyen eset.
Aztán anya azt mondta hogy minden ilyen esetben a szívroham kerülgeti.

Apa időnként zümmögő hangokat ad ki és úgy járkál fel-alá.
Anya ilyenkor rosszallóan csóválja a fejét.
Apa csak azért is még hangosabban zümmög.
Anya csendben figyelni ahogy apa a fülünkhöz hajol és zümmög.

Apa beteg lett.
Anya csendben sírdogált az ágya szélén ülve.
Apa halk szuszogását nem lehetett hallani a legyek zümmögésétől.
Anya időnként kicserélte a vizes borogatást apa homlokán.

A darazsak az ablak körül röpködtek.
Ferivel fogtunk egy botot és levertük a fészüket.

ÉGŐ BOKOR

Júliusban felgyújtotta
a kiszáradt vadrózsabokrot.
Az ablakból néztük
ahogy összegyűrt újságpapírt
tesz az ágak közé
majd gyufát gyújt
és a legelső papírhoz nyomja a lángot.
Anya eltolt az ablaktól
és behúzta a függönyt.
Este felolvasott.
Úgy tettünk mintha figyelnék
azután megjátszottuk hogy alszunk.

Éjszaka kimentünk
és egy vödörbe
szedtük a hamut
és az üszkös fadarabokat.

A RÉGI MALOMNÁL

Józsi évek óta a régi malomban lakott.
Az emberek rendszeresen vittek neki ételt.
Néha felfogadták keressen egy kis pénzt is.
Kukoricatöréskor a Zsidó munkásai leitatták.
Dülöngélve indult haza.
A hídtól nem messze elesett.
Ferivel odamentünk és az árokba gurítottuk.
Feri meggyújtott egy szál cigit és Józsi kezébe rakta.
Józsi magában motyogott.
A kabátja ujjá hozzáért a parázshoz.
Füstölni kezdett majd lángra kapott.
Megijedtünk és hazarohantunk.

Józsi hat napig volt kórházban.
Amikor hazajött Ferivel ketten voltunk az utcán.
Nem köszönt.
Két nap múlva felakasztotta magát.

FORRADALMASÍTJUK

Il faut cultiver notre jardin

Ferivel forradalmat játszunk
a vakondtúrások mellett a kertben.

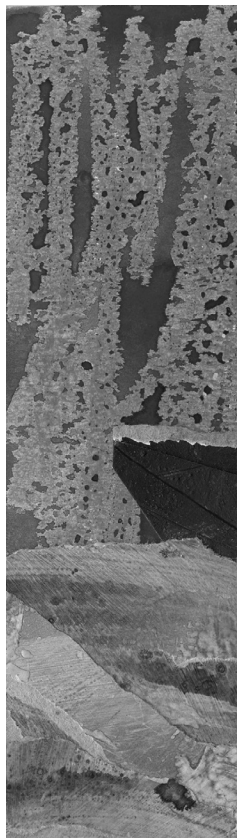
Eltüntetjük a tél nyomait
rendbe tesszük a salátaágyásokat
borsót szórunk a frissen ásott földbe.

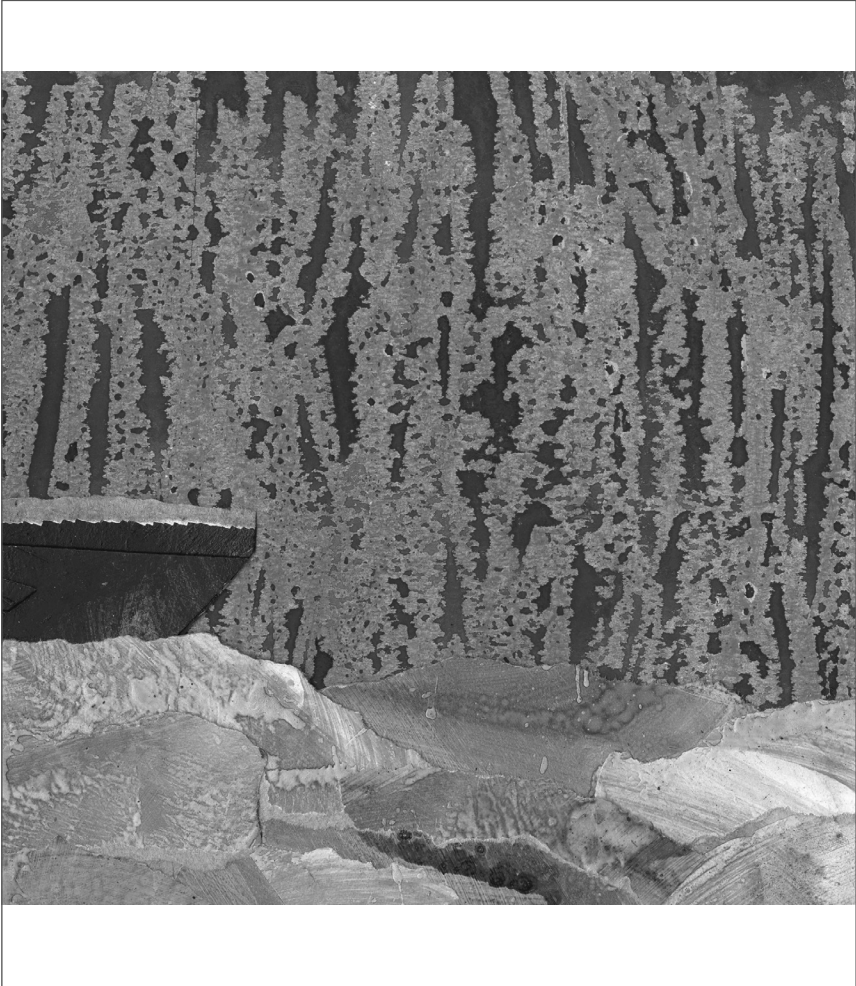
Forradalmasítjuk a forradalmat.

Csendben ülünk.
A zászlókat magunk alá gyűrjük.
Az ágak lengését nézzük.

Az aktivisták házról házra járnak.
Megnyomják a csengőt.
Kutyaugatás.
Kíváncsi tekintetek.
Kinyújtott kezek.

Ha kell felejtünk.

Cirok Szabó István

AGANCSPARK

FORUM

Cirok Szabó István szelíd hangú költő. Nem fedezhető fel benne semmi az elsőkötetesek becsvágyából. Az lehet az érzésünk, hogy a szerzőnek egyáltalán nem is állt szándékában költőnek lenni, egyszerűen csak nem volt más választása. Olyan evidenciákat mond ki, amelyeket mindenkinek észre kéne vennie, mégse veszi észre őket rajta kívül senki. Hiszen ki ne tudná például, hogy van olyan szerelem, amelyben csak úgy tudunk ölelni, ahogy a borostyánok. Vagy hogy anyáink kézfején a domború erek valójában faágak. És valóban, ebben a verseskötetben, akár egy gyermekkorban, bármi megtörténhet.

De vissza lehet-e emlékezni egy meg nem történt gyerekkora? Hogyan, hiszen csak abból lesz emlék, amit az ember valamiért nem felejtett el. A címadó verset – amely így egyben a legfontosabb is – a szerző a nagyjából a kötet felénél helyezte el. Egy meddő anya beszélget a mandulaműtéten átesett kisfiával. És akkor világossá válik: amit eddig olvastunk, egy meg nem született gyerek monológja volt. És egy alternatív gyermekkorban felnövő fiúnak a jelene is problematikusabb. Az idő úgy gyógyít, hogy megszépíti a történéseket. Másképp emlékezünk rájuk. Úgy, ahogy a legkönnyebb elviselni. Építhetünk ugyan a múlt legóiból világot, de lehetetlen az összeset felhasználni – bármikor beleállhat egy kimaradt műanyag kocka a talpunkba.

(Celler Kiss Tamás)

AGANCSPARK

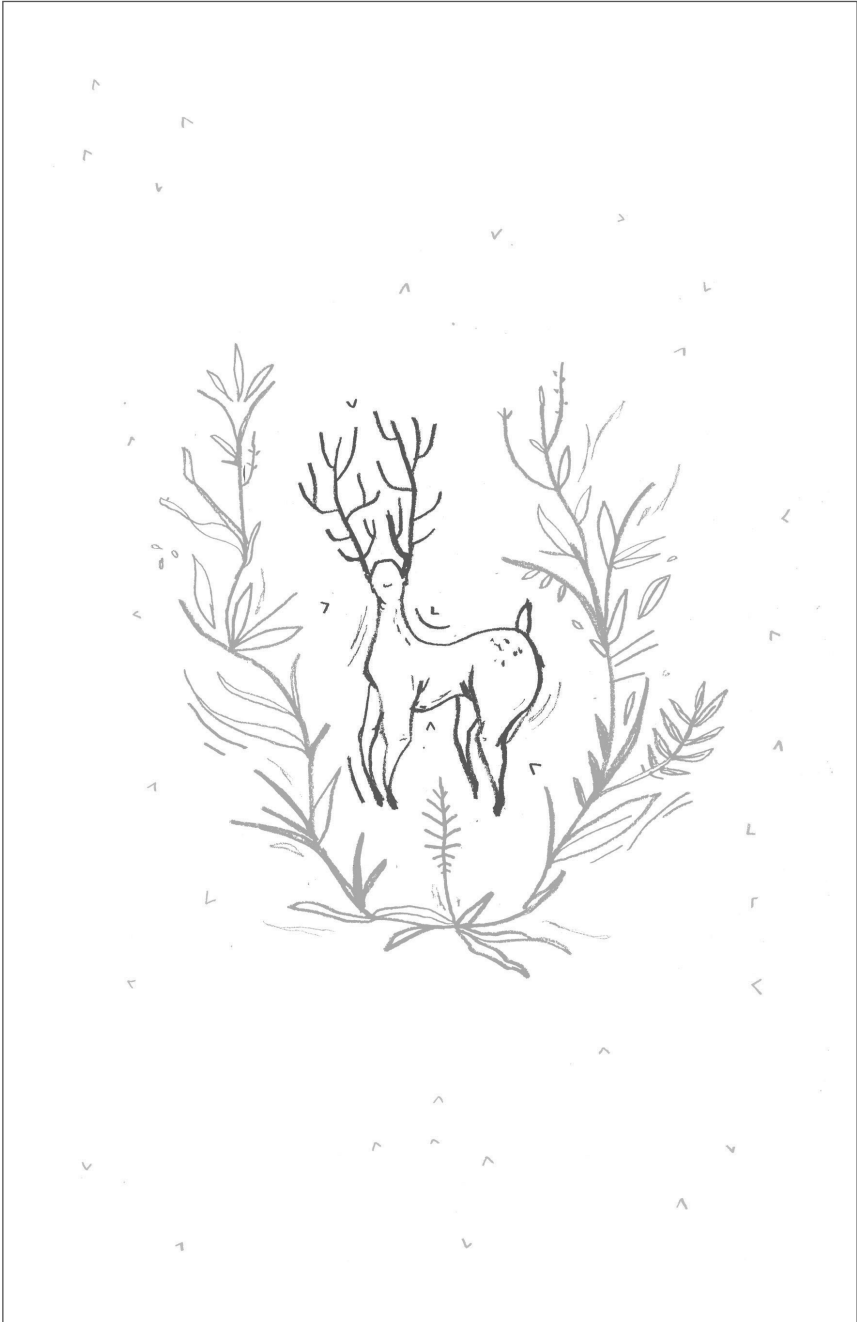
Akkoriban újra elkezdünk járni az Agancsparkba,
ami a szabadkai kórház főépületét öleli körbe.
Még hatéves koromban voltam ott először,
abban az időben, amikor a mandulaműtétemre
készültünk. A park olyan, mint egy átlagos városi park,
a neve sem Agancspark, ezt a nevet mi adtuk neki anyuval.
A látogatási időt mindig ott töltöttük, a fák között, a padokon.
Beszélni nem igazán tudtam, nem engedték a megduzzadt
manduláim, meg amúgy sem tudtam volna mit mondani
anyunak, így, hogy mégse ülünk csak ott szótlanul,
egy természetkönyvből olvasott fel nekem. Hagytam,
hogy meséljen a madarak ciklikus vándorlásáról,
az öreg tölgyfákról és a mindenféle, erdőkben lakó állatokról.

Az agancs fajtól függően kisebb vagy nagyobb,
rendszerint elágazódó, páros csontos képződmény,
amely a szarvasfélék hímjeinek fejét díszíti.
A nőstényeknek nincs agancsuk, de ritkán nekik is nőhet,
ha a nőivarú egyed terméketlen.

Képeket mutatott az agancsokról,
én pedig elképzelttem, milyen egy erdő,
hogy olyan, mint egy park, mint az Agancspark,
csak nagyobb, és állatok is élnek benne.
Ha végre kiveszik a manduláimat,
majd én is növesztek igazi nagy agancsokat,
legalább akkorákat, amekkorák a képeken vannak,
és majd a park fáin meg a kórház oldalán élesítem őket.

Tehát akkoriban újra elkezdtünk járni
az Agancsparkba anyuval,
ki tudja, hány év után újra ott ültünk az erdőben,
és én nem tudtam beszélni.
A fák törzsei között egészen ellátni a főbejáratig,
mint egy erdei ösvény, csak mi ismerjük az utat,
hiszen ez a mi erdőnk. Mi ketten voltunk a
bonyolult életközössége ennek a pár kórházzagú fasornak.
Ott ültünk szótlanul, fájt a mandulám helye,
csak mélyeket szuszogtam,
ahogy az ijedt állatok a bokrokban.

Bemegyünk, kérdezte anyu. Mehetünk,
csak takard el az agancsaidat.

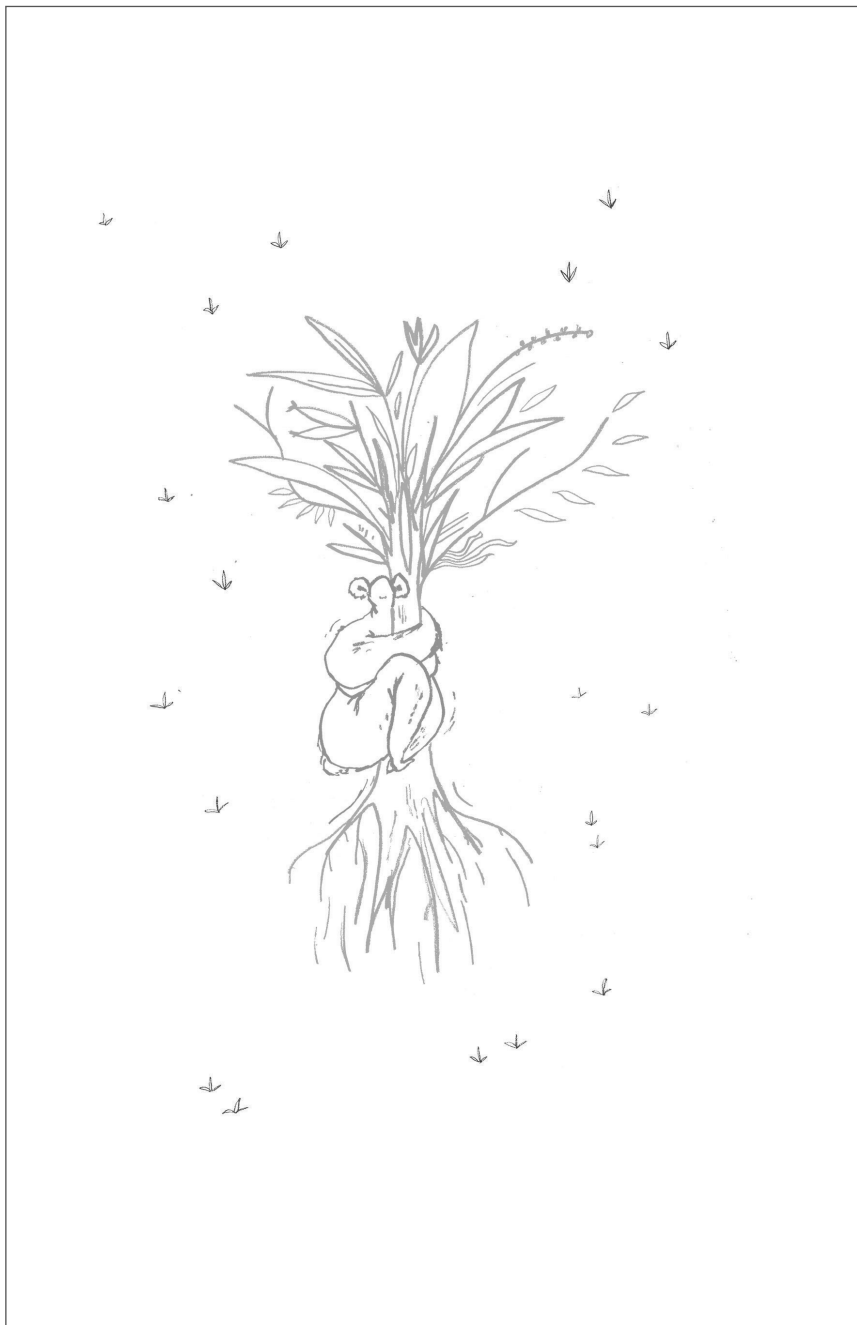
KISKONYHA AZ ERESZEK ALATT

Csendben vagyunk, amíg a csiganyál
megfagy a térdünkön, amíg
ropognak a csigaházak.
Folyt a linóleumterítőn a híg olvadéka a nyárnak.
A kiskonyhában izzadó edény,
a víz felforrt, szóltak: le kéne önteni.
Csigatestek lüktettek a kenyér belén.
Inhaláltuk halk pórusködjeit.

Végül is megtöltöttünk egy cseréptálcát,
bő lében kavargott minden élettelen test,
s úgy mertük le a könnyű nyálkát,
mint anyáink a tajtéktól a húslevest.
Ma mégsem ülünk nagy tort,
és nem egymáséi leszünk a terítéken.
Te sem szigetelsz jól, felfogod a záport,
és majd elterülsz az asztalon olyan ciánkéken.

ALVÁS UTÁN

Amikor először tanítottak a szüleim aludni,
azt mondták, hogy gondoljak valamilyen ismerős sötétre,
mondjuk a diófánk árnyékára, ami
a gyerekszoba ablakát takarta.
Így tanultam meg először aludni.
Évekkel később a diófánk lombja akkorára nőtt
tavaszonként, hogy a redőny már nem tudta tartani.
Kétszer is beszakadt.
Így vágta ki apa a család fáját.
Így lettem megint álmatlan.
Újratanultam aludni, akkor azt mondták a szüleim,
hogy gondoljak ingázó liftekre.
Akárhogy is, mire a hetedikre érek, elalszok.
Izomlázam volt az alvástól.
Amikor ezt mesélem, bólogatsz, hogy akkoriban
senki sem tudott elaludni a nagy huzatban.
A kilencvenes évek huzatában.
Azt mondd, most már mindegy is, együtt alszunk ezután.
Én azért egy kicsit félek a hetedikre költözni.
Mondanám, hogy még nem vagyok álmos, de a szemhéjad
nehéz, mint egy teherlift ajtaja.
Már alszol, én pedig tudom,
hogy a reggel majd fényes lesz és sima,
mint egy diófaág.

EGYENLETES FORGÁSSAL

Azt mondtad, anyajegy, csak higgyem el.
A mosógépbe raktad a kezed – aputól egy lila folt.
Amikor elestünk a sárga biciklimmel,
a sebeidnek öblítőszaga volt.

Aztán maradtunk, mint az öreg Gorenje.
Forgatta dobját a hősín mosógép.
Megnéztem, a kezed vele ritmusban remeg-e,
mosta, mosta a család szennyesét.

Már fázott a talpam a hideg csempén.
A kád széléről le sem ért még az apró lábad.
A mosógép zúgása utalt rá gyengén,
hogy ne féljünk, itt lesz anyu nemsokára.

ERDŐ

Az első igazi találkozásom a természettel akkor volt, amikor megkérdeztem anyutól, hogy az ő kézfején miért domborodik olyan sok ér, és az enyémen miért nem. Azt mondta, hogy azok nem erek, hanem faágak. Egy bizonyos kor után, a bőr alatt, az ereket leváltják a fák. Ezután sokat kérdeztem ezekről a fákról. Elmondta, hogy a bőre alatt egész évben tél van, ezért nem látszanak a fák levelei, csak az ágai. Hirtelen megértettem, miért olyan hideg mindig a keze. Egy nyirkos, szürke erdőt képzeltem el a bőre alá, csupasz fákkal és megdermedt talajjal. Teljesen belenyugodtam abba, hogy ott mindig tél van, hogy mindig minden változatlan. Sokszor nem viselik jól a fák a hónapváltásokat, meg amúgy sem tudtam volna elképzelni anyu kézfejét, a bőre alatt levelekkel. Jobb így a fáknak, arra gondoltam. Az egyik vasárnap délelőtt kiszólt nekem a konyhából, hogy gyorsan hozzak egy papírzsebkendőt, mert megvágta magát. A pár másodperc alatt, amíg odaértem a zsebkendővel, végig az járt a fejemben, hogy most végre beláthatok a bőre alá, megnézhetem a téli, nyirkos fákat. A fákat, amiket már annyiszor elképzeltem. Odanyújtottam neki a zsebkendőt, ő pedig ahogy a sérült kezével elvette tőlem, egy pillantra hozzám ért a seb. Forró volt és vörös, mint egy erdőtűz.

VADÁSZSZEZONIG

Új vadászház épül az erdő szélére,
minden eddiginél nagyobb, többemeletes
vadászház, a kitömött állatoktól olyan lesz,
mint az erdő maga, csak győzzék a vadászok
és a preparátorok a munkát, mert a vadász-
szezoni el kell készülnie a háznak,
munkához látnak a vadászok, és
munkához látnak a preparátorok,
úgy dolgoznak, mint egy összeszokott csapat,
amit a vadászok délután kilőnek, azt reggelre a
preparátorok feltámasztják,
így gyűlnek az emeletek kitömött állatokkal,

de mire a vadászház felépült, nem maradt több
állat az erdőben, mind a vadászházban már,
ami nyításra kész, és hiába indul a vadászszезон,
egy üres erdőbe nem jön senki vadászni,
egy üres erdőnél nincs félelmetesebb,
hőkamerákat szerelnek a vadászház köré,
hátha azon elcsípnék valamit, legalább egy sárga
foltot a fák között, valami mozgást, bizonyítékot
arra, hogy az erdő nem üres,

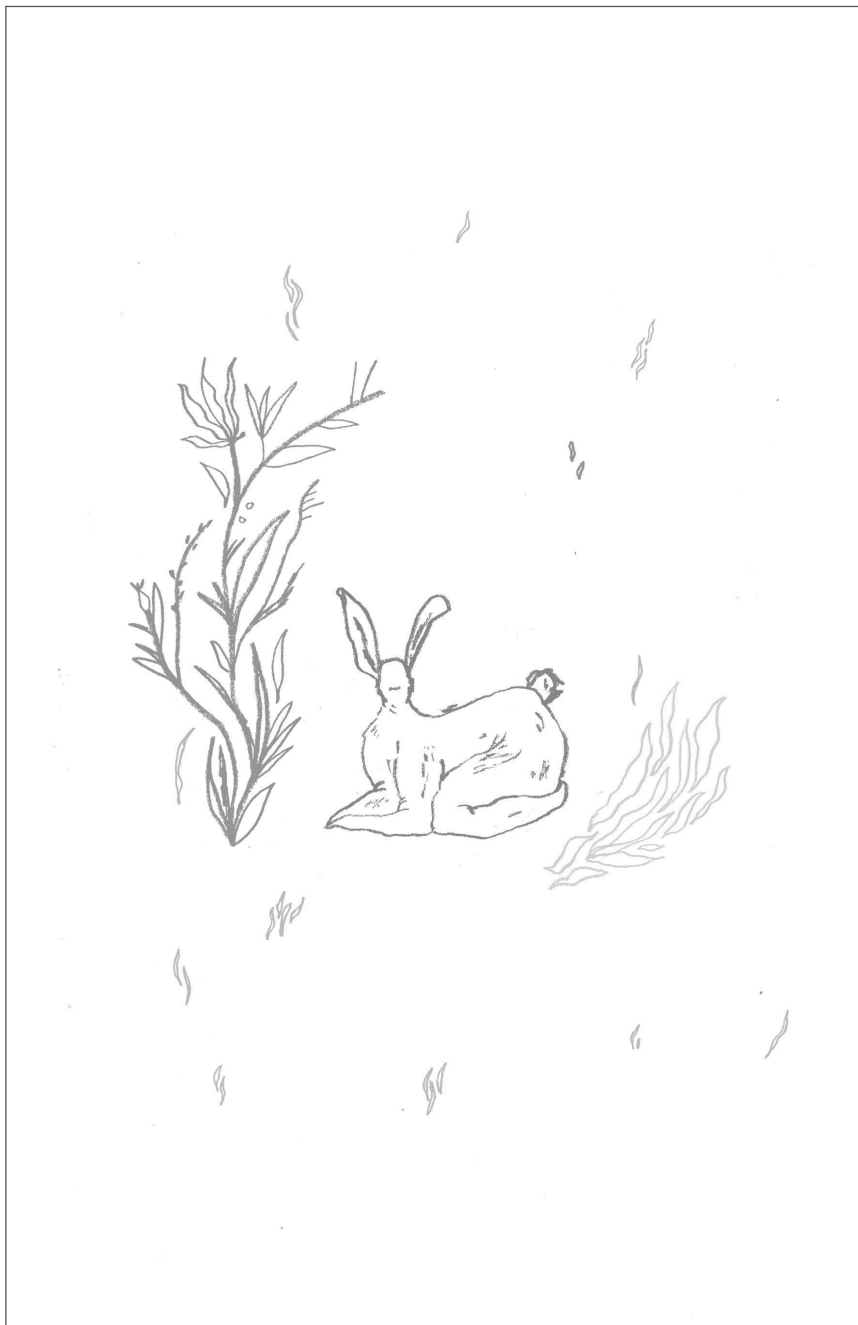
hónapokkal később, az egyik éjjel,
leégett a vadászház,
hangosan égett reggelig,
mindenki szándékos gyújtogatásról
beszélt, így visszanezték a kamerafelvételeket,
hátha elcsípi a tettet, de a felvételeken
semmi sem látszik,
a kamerák végig az erdő felé néztek.

BÉKAVIRÁG

Emlékszem a habzó békavirágra,
az egész mezőt beterítette,
egészen a tajtékos szájú rókák otthonáig ért,
már évek óta állt a víz a falu fölött,
mégis az eső eredt el aznap,
amikor agyonverték a rókákat,
el se temették őket, csak ott hagyták
összetapadt bundáikat a habzó mezőn.

Azt hittem, csak az artézi víztől
habzik a békavirág,
nem láttam még sosem ilyet,
hogy az esőtől felhabzott volna,
én mindig a kútnál mostam a kezem.

A faluban áll egy hidrolóbusz,
egy ideje már üresen,
emlékszem, azon gondolkodtam,
milyen állatok költözhettek bele.

A NYULAK

Öthetesek a nyulak,
megkapják első oltásukat,
már nem segít a szelíd védekezés:
ecettócsák, szúnyogháló.
Megnőttek, és én
öt hete nem voltam itthon,
de segíteni jöttem
tűt döfni a nyulakba,
kinek menne ez a feladat,
nem is feladat ez,
megcsinálom, ha megkérnek rá.

Többre emlékszem,
mondom apámnak,
mintha eggyel több nyúl lett volna,
mikor utoljára voltam itthon,
rosszul emlékszem, mondja.

Biztos rosszul emlékeztek rám anyával,
én nem tudok tűt döfni a nyulakba,
csak járkálok a ketrecek között,
és kitalálom, mit hazudjak majd az asztalnál,

de most nem kell hazudnom semmit,
apám mesél arról a balesetről,
amit az újságban olvasott
a fiúról, aki túrázás közben
nyakig egy mocsárba süllyedt,
mire megtalálták, a rovarcsípések
a felismerhetetlenségig torzították az arcát,
úgy temették el, hogy senki sem volt
teljesen biztos benne, hogy kit temet.

FÉSZEK

Apám lába addigra már nagyon fájt,
láthatóan sántított, mégis kijárt
a földekre dolgozni, mint azelőtt.
Hallottam, hogy ugatnak a kutyák,
apám elé mentem, hogy megnézzem
hogyan van, sántikált felém, szúrta az
árpapor, mégis mosolygott, mert
visszajöttek a sarlósfecskék, látta őket
a határban, tényleg itt vannak. Ezek
a madarak az életük legnagyobb részét
a levegőben töltik, ott táplálkoznak,
szaporodnak és alszanak, a lábuk kicsi
és csökevényes, ha le is szállnának,
nem tudnák magukat megtartani, pedig
a súlyuk alig haladja meg az ember
lelkének a súlyát. Apám állapota
egyre romlott, ugyanannyit dolgozott,
de kevesebbet állt, többet támaszkodott
és feküdt. Az egyik éjjel nem tudott elaludni
a fájdalomtól, egész éjjel fent volt,
forgolódott, teljesen összeizzadta
a párnahuzatot. Anyám kimosta, kiterítette,
és este, ahogy a szárítóról lekasztotta,
egy sarlósfecskét talált benne.
Biztosan álmában valahogy beleszállt.

TAVASZI VETÉS

Búzamezőt is akkor láttam először,
nagyon hosszú idő után. És néztük,
hogyan dőlnek egymásra a kalászkok.
Ettünk is, mint kiskoromban, ahogy
mutatták, hogy csak azért rágom meg,
hogy ne csírázzon ki bennem.
Mert mostanában nincs bennem hely
egy egész búzamezőnek. Akárhányszor
eszek, akármennyire vigyázok, mindig
lenyelek egy magot, amit előzőleg nem
haraptam szét. És aztán kicsírázik és
gyökeret ereszt, én pedig félek,
hogy nem tudom majd elviselni,
hogy ha kinő, nem lesz mire dőlnie.

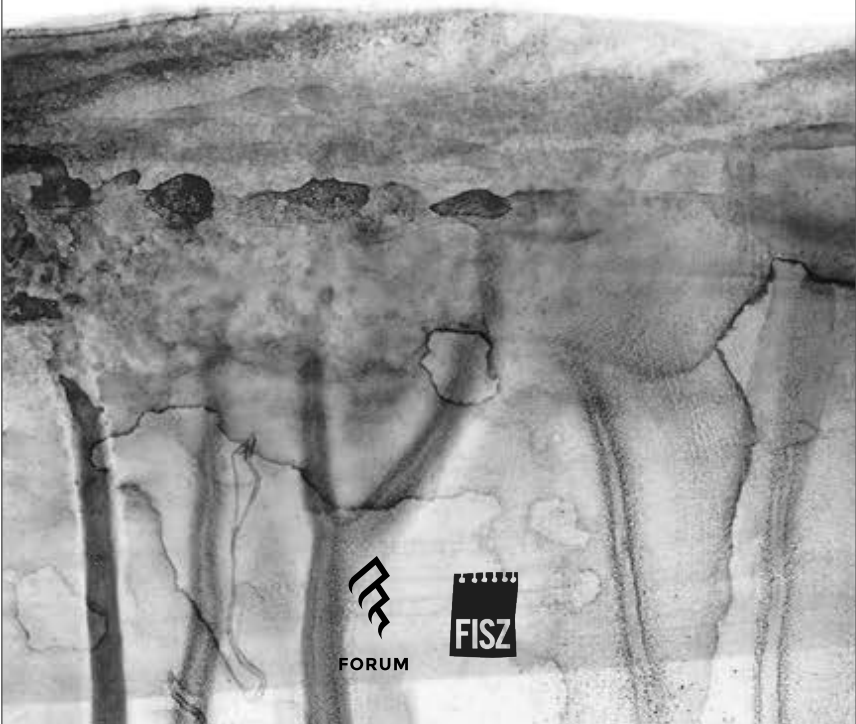
HA ESNI FOG

Sosem hittem el, hogy azért fáj
a lába, mert eső lesz, nem hittem
el, hogy megérzi, hogy jeleznek
a csontjai, pedig egy gyerek
mindent elhisz az anyjának, és
el is hittem mindent, csak ezt az
egyet nem, elképzelhetetlen volt
már gyerekként is, bár most már
én is megérzem, ha eső lesz, érzem,
hogy fájnak anyám csontjai.

Kormányos Ákos

PARAVÁN

Azt mondják, a szépirodalom (mint a neve is mutatja:) szép. Kormányos Ákos első kötete nem olyan dolgokkal foglalkozik, amiket gyönyörűnek szokás tartani. Kicipzározza, matat a testben, fölfele, egészen addig, ahonnan a másik ered. Megmetélnék egy farkat, akkora lesz, mint a lovaké. Ebben a világban a reggeli pisilés a Muszáj Herkules. Ez itt nem spoiler. A könyv versei színes, erős szövegek. Mindkét irányból átütnek minden paravánon.

(Szilasi László)

A jó nők ideje lejárt

A jó nők ideje lejárt,
túlszaporodtak, és kicsordultak
a képernyőből, a plakátokból,
a reklámokból. Tizenhat éves koromra
túltöltötték és kisütötték receptoraimat az ingerek.
Érzékszerveim nyugalmi állapota,
ingerküszöbe megváltozott.
Nem immunis vagyok,
csak két klikk alatt találok
a jobbnál jobbat.
Ha azt akarod,
hogy megvegyem a
melleid közé szorult sört,
mutasd meg a hátadon
lévő szemölcsből kinövő szőrszálát.

Taknyos vagy

Taknyos vagy.
Pórusaidba rekedt
zsír fénylik arcodon.
Vörösre dörgölt orrcimpáid remegnek.
A leheleted lázmeleg,
és kérlek, fújd már ki az orrod.
A csókod takony-, izzadság-
meg nyálízű.
Elrántod a fejed,
rátüsszentesz meztelen mellkasomra.
Szép vagy.

Ma nem mosok fogat

„Csessze meg, ma nem mosok fogat.”
Mondtad fáradtan, majd bebújtál mellém
a takaró alá. Reggel olyan
büdös volt a szád, hogy felébredtem rá,
majd kénytelen voltam átkarolni téged,
mellkasom a hátadhoz közelebb nyomni,
csípőmet a fenekedhez tolni,
és egy nagyon puha és hosszú
csókot nyomni a tarkódra,
épp a kiálló csontocska fölé.

Csípőcsont

A balfasz, aki kitalálta, hogy
a szem a lélek tükre,
még nem látott csípőcsontot.

Nem a bőfögés teszi

Tegnap férfiasabbat bőfögtél.
Kicsit meg is ijedtem.
Miközben hozzám bújtál.

Nem változott semmi.

Körző

Bevág ismét a körző lábujjaid közé.
Százszor mondtam már, szép vagy!

I-III.

Összeprésellek

A legerotikusabb vágyam,
hogy vigyázok rád.
Felizgat a gondolat,
hogy a háttérből
teszek rendet.
Minden elképzelt szeretkezésünk
alkalmával gyémánttá csiszollak.
Összepréselem benned
a sót és a fájdalmat.
Mozdulatlanság vagyok neked.
Kitéplek időből és térből.
Rád gondolva maszturbálok,
és egyre hihetlenebb az orgazmusom.

Születés

Óvatosan közelítem meg a hasad.
Egy csókot szeretnék adni.
Mikor az ajkam hozzád ér,
tapintani tudom a bőröd alatti
lúktető ereket.
Fogaim szelni kezdik húsoadat.
Egyre mélyebbre hatolnak,
egyenként szakítva szét a sejteket,
egészen addig, míg a vér keserű-sós
íze észhez nem térít.

Ahol eredsz

Ahol eredsz,
ott akarlak megtermékenyíteni.
Lentről felfelé kutatlak fel.
Lábujjaidnál, az apró gombocskáknál,
végignyallak a sarkadik, a redős kőig,
majd vissza,
és most a másik oldalon.
Nyelvemmel végigtapogatom a tájat,
melyet a lábfejed erei képeznek.
A bokádig jutok,
ott a kiálló csontocskánál elidőzök,
majd tovább indulok.
Erre már nem vagy annyira sóízű.
Nem csak a bőröd kutatom,
kibontalak, és a húst, az inakat,
az idegszálakat, a csontot
is összenyalom a lábszáradban.
Megakadok.
Még szerencse, hogy a térdkalácsod
csak kintről véd,
nem számít rá, hogy belülről érkezek.
Különös nedvek olajoznak itt.
Ahogy felszippantom, akadni kezd a gépezet.
A combod is lassan fedezem fel.
Érzem a nyelvemen, napokkal ezelőtt borotválkoztál.
Különösen izgat itt a bőröd és a hú sod,
a hú sod,
combod hú sa,
már majdnem elvesztem önuralmam, és

beléd vágok fogaimmal,
amikor valami fura illat csap meg.
Az idegszál mentén az aroma irányába indulok.
Feljebb és feljebb,
először azt hittem, a puncidból jön,
vagy az ánuszdoból,
de odaérve megdöbbenésemre mélyebbre kell ásnom.
Bevájom magam fogaimmal
a méhedbe,
tovább
a belekbe,
tovább
a húgyhólyagodba,
tovább
a gyomrod alulról megbontom,
arcomra ömlik tartalma.
Csípőcsontjaid között nem is marad belőled semmi.
A különös bódító illatot már a saját torkomból érzem.
A medencéd azért még áttapogatom az ajkaimmal.
Tovább!
Gyomrod már üres,
könnyebb vele bánni.
A belső falaktól kezdem a kutatást,
ettől a hatalmas savas konténertől.
Kifelé a hasfalad húsáig,
majd a bőrig.
Belecsókolok köldöködbe.
Ideje továbbmenni.
Tüdőd nem túl nikotinos,
átvizsgálom,
majd a zsírhegyek felé veszem az irányt,
melleid irányába.

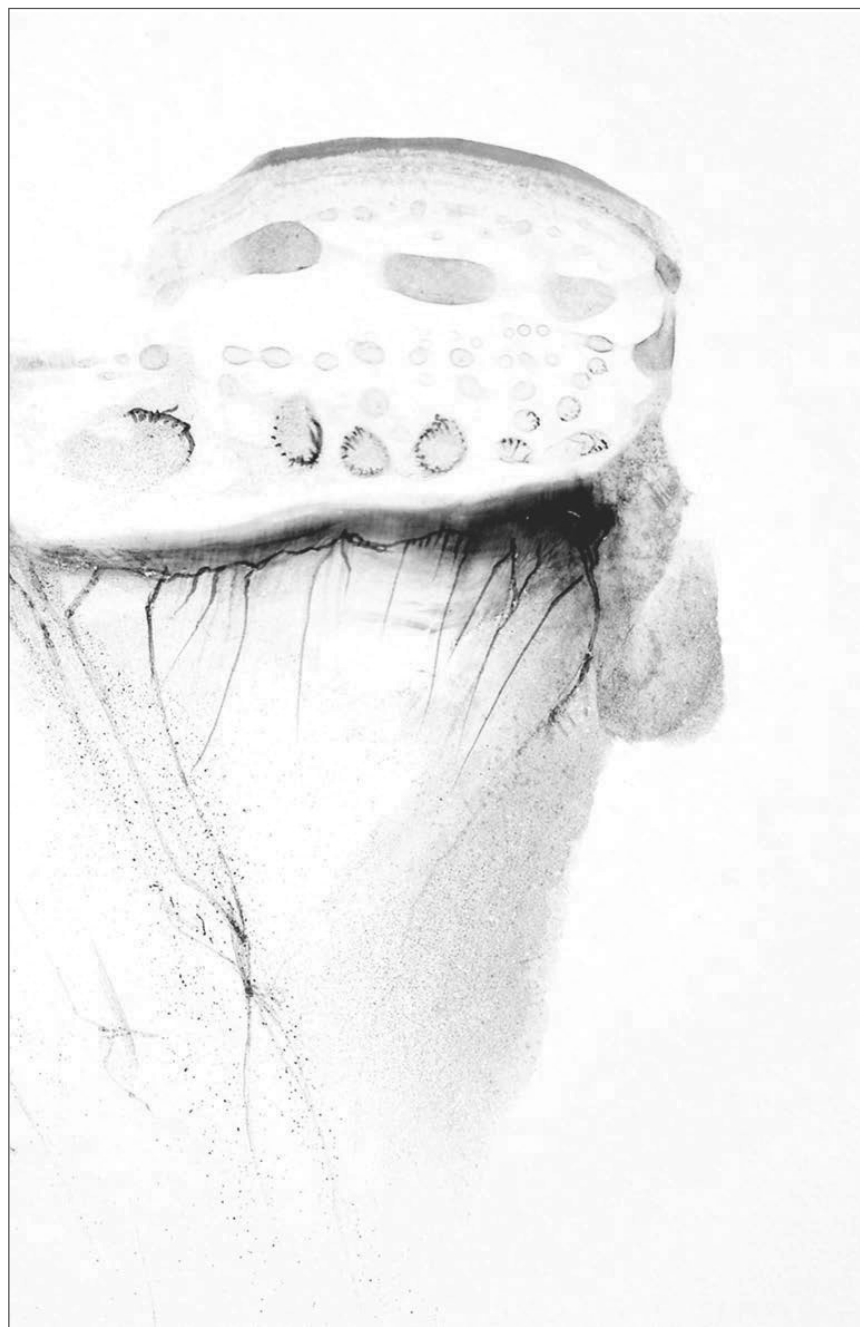
Végig a tejet futtató cső mentén.
Semmi ízük,
még nem járt bennük az éltető nedű.
Végigérek rajtuk, és belülről kifelé
nyálazom össze mellbimbóidat.
Most fel a nyakadig.
Itt majdnem olyan vékony a bőr, mint a puncidnál.
Érezni alatta az ereket.
Lemerülök.
Hangszálad kóstolom,
torkod, gigád,
felküzdöm magam
szájpadrólásodig,
ráfeszülök a barázdákra,
lenyelem a nyelved,
elszopogatom a fogaid,
már majdnem végigértem rajtad.
Kezdem feladni.
Nem talállak.
Még egy emelet van.
Előbb a nyúltvelő,
majd átkelek a hídon,
és ahogy átérek,
érezem,
megérkeztem.
Megtaláltalak.
Itt eredsz.
Itt vagy.
Az agytekervények közötti barázdákba tömöm magam,
és teleélvezlek.

Tehervonat

A sínek
közötti deszkák egyenletes
ütemet diktálnak. Remeg
és lüktet a hatalmas
gép. A nyállal bevont
szelepek egyre hangosabban
sípólnak. Kopnak a
fogaskerekek minden
ütközésre, és felüvöltenek a
teher alatt. A kémény
hangosan gőzt lehel.

A tehervonat csípőd
csontsínpárján rohan a
végállomás felé.

Papp Katalin

KÉS A PÁRNA
ALATT

FORUM

Nem marad a kés a párna alatt. Betölti funkcióját: vág, szúr, sebet ejt, boncol – kegyetlenül és kéjesen. Csontig hatol, a végletekig kiélezve az érzékeket. Szenvedélyes, kitárulkozó verseket gyűjtött első kötetébe Papp Katalin, melyek tobzódó színvilágukkal, érzékiségükkel, máskor naturalisztikus képességükkel taglózzák le az olvasót, hogy akkor se fedje, milyen élni (álmodni, szeretni, baszni, szenvedni), amikor a kés a párna rejtékében lapul.

(Pressburger Csaba)

ALGOR MORTIS

Két perce nem mozdulnak a felhők
Ennyi ideje nézek ki az ablakon
Ez a legszebb része az évnek
Kövérék a felhők
Halványkék színűek
Gyümölcsfavirágok
Ha most vihar kerekedne
Képném, hogy beléd csapjon
Elnyelne a föld a titkaiddal
Belőlem is titkot csinálsz
Nem egyet, miután
Kétszer is felcsináltál

Nem tudok hozzád érni
Akkor sem, ha csúnya vagy
És amikor szép
Nem vagy egyforma
Este szúrósabbak a szemeid
Fekete ösvényüket
Mint kismadár az éjjel
Sűrű ágak közti röpködést
Kerülöm

Fekete szemed alatt a szádból
Borzalmasabb hallani
Nem engedsz haza
Nem hűl az idő
Nem hűl az arcod
Én vagyok az, aki kihűl
A téged elhagyni készülő

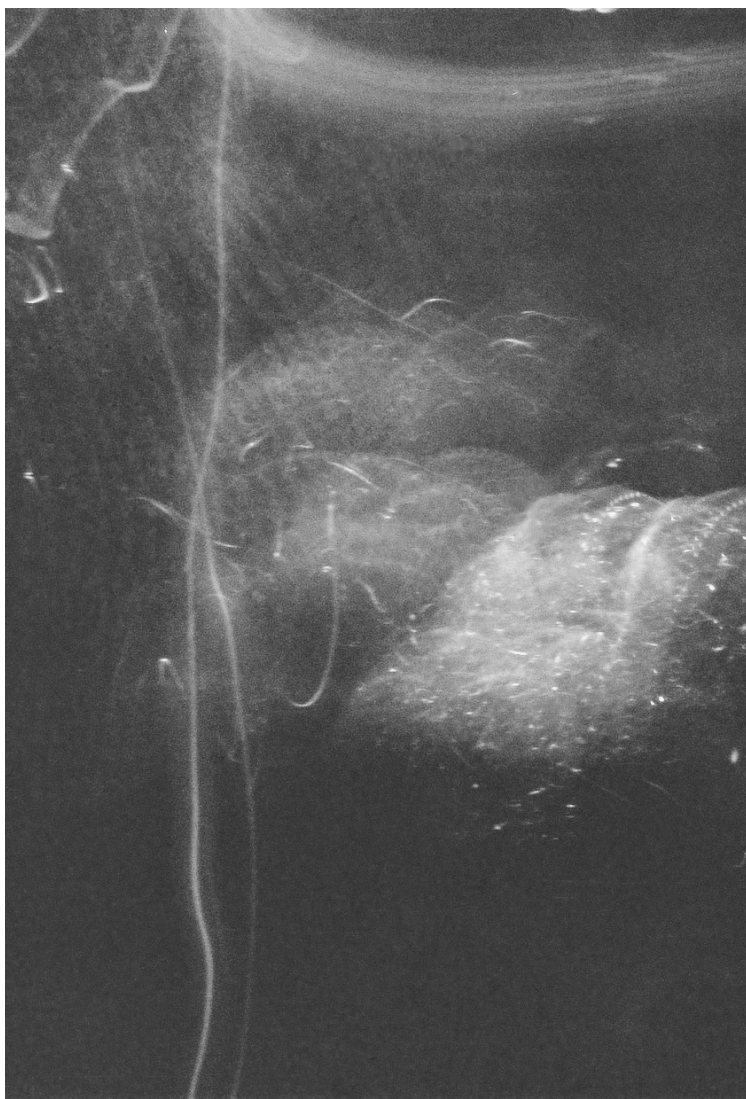
RIGOR MORTIS

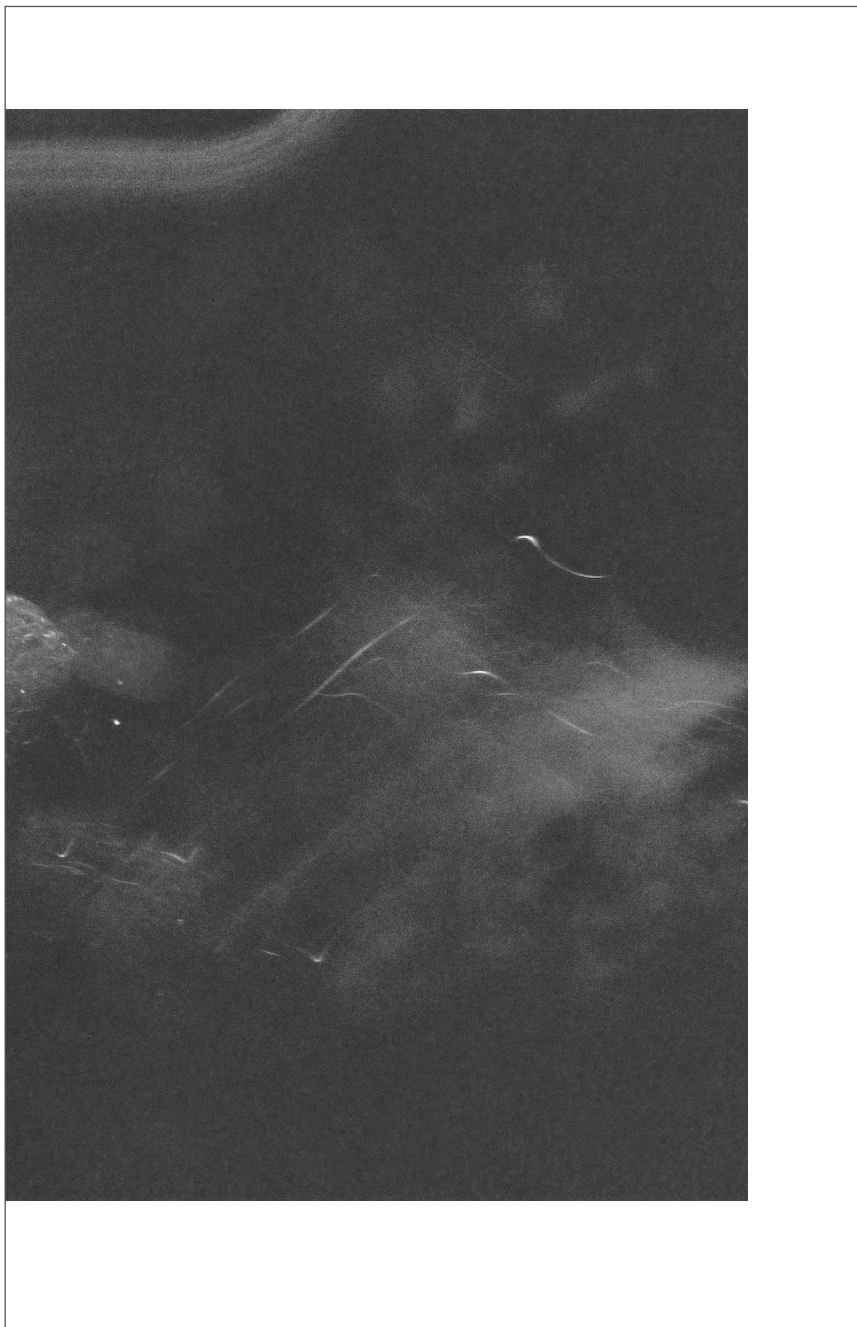
Drummó Gergőnek, a terveimről burkoltan

Jobb, ha nem mondok semmit,
vagy elkezdek valami
teljesen másról beszélni,
megpróbálom megválaszolni,
miért jöttem,
erőtlen vagyok, és gyáva
a számba venni,
hogymondjam,
nézd, most már igazi nő vagyok,
meg majd úgy is nézek rád,
és remélem, nem ismeresz fel azonnal,
bújócskát játszunk,
te merev leszel mint.

Rejtőzködés helyett
inkább levetkőzőm,
addig nyúzom magam,
amíg semmi sem marad.

Elmondanám,
hogymúlt éjjel egy vadással álmodtam,
puska nélkül ment az erdőbe,
mert nem tudott elaludni,
hatalmas viharokról,
bíborszín villámló
messzi fellegekről álmodott.

Elmondanám, hogy nem látsz
semmit a bőrömön lévő jelekből,
a lenyúzott véraláfutásaimból
építek, lökök
sziklákat szakadékba,
erőtlen a hangom,
szilánkjaik felvágják a torkomat,
véres szörnyszülöttek
szülik meg maguk,
hogy ellenem forduljanak.

PALLOR MORTIS

Maminak

Forró vízzel tusolok,
szíнем lesz.
Hasonlít a tiédhez, de
gyorsan elmúlik,
mint a kezed szorításának
nyoma az alkaromon,
a pofon helye,
amikor addig rángattam
az abroszt, amíg a fejemre
ömlött a török kávé.
Jéghideg vízzel
tusoltál le engem,
ordító anyám.

Levágтам a hajam, olyan,
mint a tiéd volt ilyenkor,
meg is mostam,
hogy sötét legyen, de kiszáradt
és kivilágosodott.
Úgy vágom, ahogy tőled láttam,
szabóollóval, így
a legkönnyebb elrontani.
Sokáig úgy képzeltem,
amíg élsz,
ezt te fogod csinálni.

Egyre vékonyabb vagyok,
annál sápadtabb, a tömeggel
együtt veszítek az erkölcsimből.
Minél könnyebb a tett, annál
biztosabb vagyok benne,
te soha nem tettél volna így,
elveszítelek magamból.

Egyedül a szemünk
marad a miénk,
de már nem félek, mert tudom,
így is szeretsz.

LIVOR MORTIS

Virágomhoz

nem tudom kifűjni
elengedni a légzésed
a járásod ritmusát csoszogsz
a lúdtalpad miatt a kancsal
mellbimbóidat a rossz tartásodtól
görbe hátad
egy kérdés vagy
egy heg a combodon
amit akkor csináltál amikor
nem tudtad elviselni
a fájó gondolatokat
kellett a testi fájdalom is
abban az időben
én is bántottam magam
véresre karmoltam a felkarom
a mellkasom egy hónapig növesztettem
a körmeim nem volt kisollóm
sírástól akadozó lélegzettel
először akartam valakinek
igazán ártani
most te vagy én
megszűnünk legalább
egy időre ne emlékezzek
az elmúlt egy évre ami egy hónap múlva
olyan kerek lesz mint
a teljes napfogyatkozás fekete
mint a halottak bőrén a foltok
dögszagunk van a megbocsátástól
nem szellőztek ki az emlékeink

kilöknék magamból
ha tudnám hol nyílok
de a sebekem nem férsz ki

HAMVAZÓSZERDA II.

Termőföld fekete
Szántás fekete
Kutyák futnak
Végig rajta mintázzák

Húsz évet vártalak
Megint hányszor negyven
Napot kell még ahány
Fodra van a felhőnek
Az égen ahány barázda
Egy hold földön
Bujdosol, mint fojtott pincetűz

JÁZMIN II.

G. J. W. S.-nek

Mindenhol kerestem azt az illatot
Lekerülnek a ruhák, előtted csak én maradok
Hogy azt mondhasd: Azon a reggelen jázminillatod volt
De bűdös voltam, piszkos mint egy purdé

Maszk vagyok a maszk alatt
Te: Azt gondoltam, a maszkod alatt csúnya vagy
Torz az arcod

Kerestem az illatot, a vágyra is vágyakozni fogok
Történhetett volna úgy is, mondtad
Nem engedted, hogy megcsókoljalak
Kegyetlen akartam lenni, mint a vadász
Állatiasan akartam, mint a majmok
Nem akartam kívánatos lenni
Csak engedékeny

Kerestem az illatot, a jázminbokor szárát
Színét a szemedben
Szemed minden idegenben
Minden utcán, ahol végighaladok
A gyalogjárdán

Mondhatod: Azt gondoltam, ez a nő még nálam is
magányosabb
Magamtól kéne megvédened
De most, amikor táncolok
Szégyen nélkül elveszítem magam
Így fogsz rám emlékezni
Úgy szeret, mint aki bosszút akar

A MÁSIK PADLÁS

a másik padláson
csak az én dolgaim vannak
ezekről nem tudtam
de számot kell adnom

a farkas az erdőben
hatalmas és szürke
engem akar
aki a földön jár nem érdeklí

nem félek tőled
a fogaid nem fehérebbek
a haragnál

nem húz le a tiszta lelkiismeret
terhe alatt szállok
a szél aminek neve van

nem madár
kezeim vannak
ölni készek
körmeimet levágom